

Het leven zonder partner en kinderen is fijn en saai tegelijk, vindt Egbert Jan. Weinig aan, eigenlijk. Daar moet hij volgens zijn zoon iets aan doen.

Nog chickies versierd, pap?

Egbert Jan Riethof (64) is journalist. Hij heeft een dochter (25) en een zoon (23). Egbert Jan woont in z'n eentje in een huis met drie verdiepingen.

De man tegenover mij heeft iets van Alexander Pechtold. Hij oreert vanuit zijn stoel, de jonge vrouw naast hem luistert gedwee. Ze wachten op de vlucht naar Amsterdam.

Ik ook.

De waterfles zet ik naast m'n stoel. Alexander volgt de beweging.

Straks, als het sein komt, snel naar de controle van de handbagage. Het is zo'n vlucht zonder gereserveerde plaatsen.

Inmiddels: chatcontact met zoon.

Na vijf maanden bij mij gewoond te hebben – lekker goedkoop – is Yann (23) vertrokken voor zijn grote reis. Hij stuurt foto's vanuit Maleisië. Rust en blijdschap sieren zijn gebruinde gezicht.

'Nog chickies versierd, pap?'

'Vrij weinig.'

'Hoe is het verder?'

'Goed hoor.'

'Zeg nou eens echt hoe het is.'

Nou, zoon, het is wonderlijk hoe traag en hoe snel het leven verglijdt zonder partner en kinderen. Doordat er geen 'thuis' is, valt het verschil tussen traag en snel weg. Dat is fijn en saai tegelijk. De vrijheid waarmee je nu eens blij bent en dan weer geen raad weet: een ritme dat ik niet bevat, dat nerveus maakt. De twijfels: was het goed om alles in te zetten op geliefde en kinderen? Ja dat was het, nee dat was het niet. Zoon, tergend fijn is het hier, en prettig saai.

'Gaat. Weinig an.'

'Weinig an? Hee vadert, daar kun je iets aan doen.'

De vlucht naar Amsterdam wordt aangekondigd. Ik sta op en loop naar de zich vormende rij.

Por in m'n zij: Alexander. Naast hem z'n satelliet.

„Vergeet u niet iets?” Engels met Duits accent.

Hij wijst naar de waterfles. Verontwaardigde Pechtold-ogen.

Daar sta ik. Moet ik nou braaf naar de fles teruglopen, alleen omdat hij gelijk heeft?

„Indruk maken op de jonge vrouw?” zeg ik, met foute arrogantie. Dan loop ik terug en gooi de fles weg.

In het vliegtuig zit hij twee rijen voor me, aan de andere kant van het gangpad. De stewardessen presenteren de passagiers zakjes pinda's.

Bij het verlaten van het vliegtuig doe ik een greep in de tijdschriftgleuf waar ik Alexander z'n pindazakje in heb zien proppen. Bij de bagageband kom ik tegenover hem te staan.

„Vergeet u niet iets?”

Hij pakt het zakje verdwaasd aan, smijt het dan op de grond. Een explosie van rood in zijn dikke nek. Hij begint zich foeteren. Duits. Gezichten draaien zich naar ons toe.

Beschaamd, toch zelfingenomen app ik naar zoon: 'Je hebt gelijk.' ■

Reageren?
magazine@persgroep.nl